

HELENA IMMONEN

OPERAATIO NAPAKETTU



CRIME
TIME

HELENA IMMONEN

OPERAATIO NAPAKETTU



**CRIME
TIME**

Helsinki

*Tämän kirjan kirjoittamista on tukenut Maanpuolustuksen
kannatussäätiö.*

Kirjassa on siteerattu seuraavia runoja:

Aaro Hellaakoski, Lyhyesti

Eino Leino, Talvi-yö

Copyright © Helena Immonen ja Docendo 2023

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-572-7

Painettu EU:ssa.

Omistettu kaikille Suomen turvallisuuden eteen työtä tekeville.

Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle. Olkaa siis viisaita kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkysset.

Matt. 10:16

PROLOGI

Polttoaineen haju nousi sieraimiin, kun Peto valutti kanisterin tyhjäksi ja heitti sivuun. Selkä oli hiestä märkä, vaikka hengitys huurtui ilmaan.

Peto astui askeleen taaksepäin ja otti käsikranaatin esiin. Hän veti henkeä, mutta ei epäröinyt hetkeäkään. Sokka lensi maahan ja käsikranaatti konttiin. Peto kääntyi ja juoksi kyyryssä pimeyteen.

Räjähdys valaisi mustan taivaan värjäten sen oranssin-punaiseksi. Liekit ahmivat konttia nälkäisinä, ja yksittäiset patruunat paukahtelivat kontin sisällä kiihtyvällä tahdilla.

Peto oli työntänyt paksut hansikkaat taskuunsa, koska halusi tuntea rynnäkkökiväärin liipaisimen sormeaan vasten. Ohuet sormikkaat eivät kuitenkaan suojanneet tarpeeksi purevalta pakkaselta, ja pian Peto huomasi menettäneensä tunnon sormistaan.

Sillä ei kuitenkaan ollut enää merkitystä.

Peto kääntyi oikealle ja jatkoi juoksuaan, kunnes yhtäkkiä kipu lävisti hänet kuin kirves lävistää kuivan koivunhalon.

Peto valahti maahan ja huohotti raskaasti. Laukaus oli



yllättänyt hänet täysin ja kaikui vieläkin korvissa. Hän kääntyi irvistäen selälleen ja ampui rynnäkkökiväärillä summittaisesti sinne päin, mistä arveli laukauksen tulleen. Kaukana kajastavan tulen suoman valon avulla hän erotti liikkuvia hahmoja ehkä sadan metrin päässä. Hän käänsi aseensa piippua ja ampui sarjatulella.

Kipu tuntui selässä, tai oikeastaan joka puolella. Selkä oli verestä märkä, mutta vatsan puolella tai kyljessä ei näkynyt mitään. Jos luoti olisi tullut läpi, se olisi repinyt vatsan rikki.

Peto korahti ja sylkäisi lumeen ison klimpin veristä limaa.

Hän nousi ylös ja jatkoi matkaansa. Hoippuvin askelin Peto kulki kauemmas tulimerestä, kauemmas painajaisista, jotka riehuivat hänen ympärillään. Hän nosteli jalkojaan kuin irrallisena ruumiistaan, irrallisena kivusta, joka oli ottanut hänet valtaansa.

Hän tuli vanhan neuvostoliittolaisen, rapistuneen kerrostalon pihaan ja kompuroi betoniset portaat alas kylmään kellarin porttikonkiin.

Peto rojahti hyiselle betonille ja hengitti raskaasti.

Musta varjo lankesi hänen ylleen.

Hän oli valmis kuolemaan.



OSA I

KALDOAIVI
-17, myrskyvaara



1

– Ei kiinnosta! Meri kivahti ja katosi vaatehuoneeseen. – En jaksa kuunnella selityksiäsi. Sinä ja sinun tärkeä työsi! Isänmaan asialla oikein. Olen korviani myöten täynnä tuota paskaa. Sinua ei kiinnosta, mitä kotona tapahtuu, ainoastaan mitä maailmalla tai Puolustusvoimissa.

Joni seurasi Meriä vaatehuoneen ovelle ja puri huultaan, ettei olisi tiuskinut takaisin. Hän oli väsynyt viikon harjoituksesta Yhdysvaltojen erikoisjoukkojen Navy Sealien kanssa ja oli kuvitellut tulevansa viikonlopuksi kotiin leppäämään. Sen sijaan Meri oli heti ovella ilmoittanut lähtevänsä yliopistokavereiden kanssa jonnekin... Joni ei edes muistanut minne.

– Sinulla ei ole mitään käsitystä, millaista on olla yksin sairaan lapsen kanssa kotona. Neea on tuskin viikkoa ollut päiväkodissa viimeiseen kahteen kuukauteen! Olen valvonut öitä yskivän ja kuumeisen lapsen kanssa. Mutta annetaanko siitä mitaleja ja kiitospuheita? Meri paasasi ja riuhtoi vaatteita hyllyltä.

– Meri, minun mielestäni olet nyt vähän kohtuuton, Joni puuskahti.



Meri kääntyi Joniin päin sininen mekko kädessään.

– Anteeksi mitä sinä sanoit?

Merin ääni oli kireä ja enteili vuosisadan riitaa. Jonilla ei ollut energiaa riitelemiseen, mutta häntäkin alkoi ärsyttää koko tilanne.

– Kuulit varsin hyvin.

– Kohtuuton? MINÄKÖ olen kohtuuton?

– Älä Meri jaksa... Voidaanko riidellä sitten kun olen levännyt?

– Entäs minun lepäämiseni? Tuleeko sellaista tilannetta koskaan, jolloin minä saisin levätä? Mutta eihän sinua se kiinnosta, joten minulle riitti. Minä lähden nyt viettämään perjantai-iltaa tyttöjen kanssa. Ja huomenna menen näyttämään Weille Helsinkiä.

– Siis kenelle?

Meri puristi kätensä nyrkkiin.

– Wei on kiinalainen tutkinto-opiskelija, joka vasta muutti Suomeen. Olen kertonut sulle ainakin sata kertaa, että olen tänä vuonna ulkomaisten opiskelijoiden tuutori.

Meri viiletti Jonin ohi, meni vessaan ja paiskasi oven kiinni.

Joni hieroi ohimoitaan ja käveli olohuoneeseen, jossa heidän kolmevuotias tyttärensä Neea katsoi piirrettyjä. Syyllisyys kiehui rintakehässä, kun Joni istui sohvalle ja veti Neean syliinsä. Lapsi painoi pään Jonin kaulalle. Neean ei kuuluisi kuulla vanhempiansa riitelyä, mutta Meri oli viime aikoina ollut niin kireä, ettei yhteenotoilta voinut välttyä.

Vai oliko Jonikin ollut kireä? Ehkä kaikesta ei voisi syyttää Meriä. Oli totta, että Meri oli joutunut kantamaan



paljon vastuuta kotona, kun monet erikoisjoukkojen kansainväliset harjoitukset olivat vieneet Jonin aikaa. Kun Joni oli melkein puolitoista vuotta aiemmin aloittanut erikoisjoukoissa, hän oli kuvitellut saavansa olla kotona paljon enemmän. Joni oli tuolloin vasta palannut Afganistanin kriisinhallintaoperaatiosta, ja edes jonkinlainen säännöllinen työaika oli parannus kokoaikaiseen poissaoloon kotoa. Ensimmäinen vuosi oli kuitenkin kulunut erikoisjoukkokurssilla, minkä vuoksi poissaoloja kertyi edelleen paljon. Eikä arki erikoisjääkäriäliupseerin virassa ollut kurssinkaan jälkeen ollut varsinaista kahdeksasta neljään työtä. Venäjä oli aloittanut laajamittaisen hyökkäyksensä Ukrainassa, eikä vapaa-aikaa ollut läheskään niin paljon kuin Joni oli toivonut ja luvannut Merille. Suomi oli yllättäen ja nopealla kansan mielipiteenmuutoksella hakenut Naton jäsenyyttä, ja Puolustusvoimat oli aloittanut lukuisat kansainväliset harjoitukset, jotka täyttivät myös Jonin kalenterin. Eurooppa eli historian käännekohtaa, kun kaikki vanhat ajatusmallit Venäjän taloudellisesta ja samalla yhteiskunnallisesta integraatiosta länteen piti haudata.

Suomi löysi nopeasti paikkansa uudessa järjestyksessä, nopeammin kuin monet muut maat. Mutta Suomessa ei koskaan oltukaan täysin luotettu Venäjän kehittyvän Suomelle suotuisaan suuntaan, päinvastoin. Siksi järkytyksestä siirryttiin realistiseen politiikkaan varsin nopeasti. Puolustusvoimat sai paljon kehuja oikeanlaisesta varautumisesta ja varustautumisesta, kun aiempia hankintoja ja suorituskyvyn kehittämisiä kilvan ylistettiin mediassa. Jonille ja muille Puolustusvoimien ammattisotilaille turvallisuuden rakentaminen oli ollut kovaa työtä jo pitkään,



ja se työ jatkui entistä kovempaan. Joni kyllä tiesi, minkä rasiin hänen työnsä asetti perheelle, mutta vaihtoehtoja ei ollut: hän oli sitoutunut erikoisjoukkoihin, eikä ikinä jättäisi paikkaansa tällaisessa maailmanpoliittisessa tilanteessa.

Joni havahtui sohvalta hätkähtäen. Hän oli torkahtanut hetkeksi. Oktonautit pyörivät telkkarissa, ja Neea yskähti pari kertaa sylissä.

Meri käveli olohuoneeseen tummansininen mekko päällään. Milloin viimeksi Meri oli pukeutunut noin kauniisti häntä varten, Joni huomasi ajattelevansa, mutta ymmärsi olla sanomatta sitä ääneen.

– Näytät kauniilta, hän sen sijaan sanoi. – Pitäkää hauskaa.

Merin olemus pehmeni hieman.

– Kiitos. Mennään ensin syömään ja sitten jonnekin istumaan iltaa. En tiedä, mihin aikaan tulen kotiin.

– Okei.

– Neealla on vielä antibioottikuuri kesken sen korvatulehduksen takia. Lääkepullo on jääkaapissa, mittaruisku keittöön pöydällä kipossa. Ohjeet pullon kyljessä, Meri selitti.

– Muista antaa lääke ennen nukkumaanmenoa.

– Okei, Joni toisti. Silmäluomet tuntuivat raskailta. Milloin viimeksi hän oli nukkunut täydet yöunet omassa sängyssä? Vaikka ilmeisesti Merikään ei ollut nukkunut, joten siltä osin tilanne taisi olla tasan. Joni irvisti omalle ajatukselleen. Ihan kuin vanhemmuus olisi kilpailu, jossa kerätään pisteitä – eniten kärsinyt ja uhrauksia tehnyt voittaa.

Joni kuuli ulko-oven avautuvan ja naksahdavan kiinni. Hän antoi silmäluomiensa painua kiinni ja nukahti heti.



Joni heräsi siihen, että Neea töni häntä.

– Isi, mulla on nälkä.

Joni vilkaisi kelloa ja arveli nukkuneensa melkein tunnin. Oktonautit pyörivät edelleen televisiossa, Neea osasi itse valita seuraavan jakson Yle Areenasta.

– Okei, isi kaivaa jotain, Joni sanoi ja nousi ylös. Hän käveli keittiöön ja avasi jääkaapin. Aivot olivat sumussa, mitä ihmettä hän voisi laittaa ruoaksi? Hän ei löytänyt mitään nopeasti valmistuvaa.

– Haluaisitko lähteä käymään Topias-serkun luona? Joni kysyi ja haki puhelimensa.

– Joo! Neea hihkaisi.

Joni soitti siskolleen Riinalle ja kysyi, voisivatko he tulla Neean kanssa kylään ja syömään. Riina oli juuri tullut töistä kotiin ja toivotti heidät tervetulleiksi.

– Lähdetään, Joni huikkasi ja nosti Neean talvihaalarin naulakosta. – Riina-täti tekee lohikeittoa.

Kun he pääsivät perille, oven takaa kuului huutoa. Joni kurtisti kulmiaan ja painoi ovikelloa. Normaalisti hän olisi vain kävellyt sisään, sillä siskon perheen talon ulko-ovea ei pidetty lukossa. Nyt sisällä oli ilmeisesti jokin tilanne päällä, eikä Joni halunnut yllättää.

Hetken kuluttua isosisko avasi oven. Silmäkulmat olivat rypyssä.

– Tulkaa peremmälle, Riina sanoi.

– Mikä hätänä? Joni kysyi heti. Neea juoksi sisään, ja Joni veti oven perässään kiinni.

– Äh, typerä juttu. Menetin malttini Topiakselle. Luin just Wilma-viestin koululta... Topias oli joutunut johonkin tappeluun. Ykkösluokkalainen! Tappeluun! Ja ilmeisesti



Topias oli ollut tappelun aloittaja. Oli sanonut jotain ulkomaalaistaustaista lasta räättipääksi. Voitko kuvitella! Riina puuskahti. – Seitsemänvuotias! Mistä ihmeestä se on edes kuullut koko sanan...?

– Koulussa varmaan, Joni sanoi. – Siellähän ne kaikki paheet opitaan.

– Älä yhtään virnuile siinä, Riina vastasi. – Tämä on vakava asia. Meidän pitää maanantaina mennä koululle selvittämään asiaa muiden vanhempien kanssa. Kyllä hävettää...

Lohikeiton tuoksu leijaili keittiöstä. Joni huomasi hymyilevänsä ensimmäistä kertaa moneen päivään. Heidän mummonsä oli aina tehnyt lohikeittoa, parempaa kuin kukaan muu. Tuoksusta päätellen Riina käytti mummon reseptiä.

Riina tarttui Neeaa kädestä ja vei hänet olohuoneeseen.

– Topias on hetken huoneessaan, mutta tulee varmasti kohta leikkimään. Täällä on paljon leluja, joilla voit leikkiä.

Neea nyökkäsi ja lähti etsimään lempilelujaan. Joni seurasi Riinaa keittiöön ja meni kahvinkeitin luo.

– Väsyttää niin pirusti... Ei kai haittaa, jos keitän kahvia? hän mutisi ja lappoi puruja suodatinpussiin. – Tänään taitaa olla joku yleinen konfliktipäivä Koivujen klaanissa.

– Riita Merin kanssa? Riina kysyi ja vilkaisi pikkuveljeään keittokattilan vierestä.

Joni nyökkäsi.

– Olenhan minä tietysti ollut paljon poissa, ei siinä. Varmasti on raskasta olla yksin vastuussa Neeasta. Mutta jestas! Meri on nykyään aina niin kireä. Aina jostain tiuskimassa ja murjottamassa.

– Meri haluaa, että olet enemmän kotona ja kannat vas-



tuuta perheestä, Riina vastasi.

– No joo, totta kai haluaa, mutta minkä minä tälle tilanteelle voin? Euroopassa on sota. En minä voi kieltäytyä harjoituksista.

– Kyllä Meri varmasti sen ymmärtää. Kai nyt jotain on tehtävissä? On kai sinulla lomapäiviä?

Joni hieroi niskaansa ja haukotteli. Sisko oli oikeassa. Kesä oli ollut niin kiireinen, ettei hän ollut ehtinyt pitää kuin pari viikkoa lomaa. Hän voisi pitää pidemmän talviloman. Ehkä he voisivat lähteä vaikka jonnekin kylpylään.

– Joo, mietin jotain. En minä tiedä... Meri on muuttanut jotenkin viime aikoina. Minähän olin melkein koko kesän pois, eikä siitä tullut tällaista riitaa. Nyt tuntuu että se hyppii seinille joka asiasta, milloin murjottaa, milloin itkee ja milloin raivoaa.

– Kuulostaa siltä, että Meri on raskaana.

Joni räpäytti silmiään. Kihelmöivä tunne levisi rintakehään. Mitä ihmettä Riina oikein selitti? Merikö raskaana?

– Ei kai sentään... Joni sopersi. Hän tunsu kämmeniensä hikoavan.

– Voin toki olla väärässäkin, mutta se on veikkaukseni, Riina vastasi ja kohautti olkiaan. – Kannattaa puhua asiat selväksi. Jos olen oikeassa, Meri on varmasti kauhuissaan ja pelkää, että hänestä tulee kahden lapsen yksinhuoltaja.

– Ei Meri mikään yksinhuoltaja ole, Joni sanoi kireästi.

– Siltä se varmasti tuntuu.

Joni jäi seisomaan keittiöön, kun Riina meni kattamaan pöytää. Lohikeitto tuoksui taivaalliselta ja vatsassa kurni, mutta olo oli irrallinen. Kuin hän olisi katsellut itseään jonkun toisen silmien läpi. Miksei Meri ollut kertonut



hänelle olevansa raskaana? Vaikka heillä oli riitoja, hänellä oli silti oikeus tietää.

Joni kaatoi itselleen kahvia mörkömukiin. Kahvi oli kuumaa, mutta sisältä Jonia kylmäsi.



2

Miehen parta oli siistiksi ajeltu. Leukaperissä näkyi jonkin verran harmaata. Päällä oli Makian college-paita, sävyä navy blue, sekä farkut. Mikael erotti kaulalta mustan ketjun, joka katosi paidan sisään.

Tässäkö nyt seisoj Roy Cooper alias Peto, CIA:n paha-mainainen operaattori, joka oli tunkeutunut hänen perheensä turva-asuntoon ja hyökännyt hänen vaimonsa kimppuun? Työviikkohan alkoi mainiosti, Mikael hymähti itsekseen.

Peto nojasi rennosti pöydänreunaa vasten ja jutteli Tiedustelulaitoksen johtajan, eversti Vesa Ilvesvuoren kanssa. Ilvesvuori tunnettiin Tiedustelulaitoksella lempinimellä Haamu. Lempinimi tuli siitä, että mies oli yhtä eleetön ja äänetön kuin haamu.

Mikael jäi kauemmas odottamaan, että hänen saapumisensa noteerattaisiin. Peto ja Ilvesvuori vaikuttivat tuttavallisilta. Toki Mikael tiesi, että miehet tunsivat vuosien takaa. Jostain syystä Ilvesvuori oli päättänyt olla luovuttamatta heidän hallussaan olevaa, Pedolle epäedullista materiaalia Yhdysvaltoihin. He olivat saaneet paljon salaisia



asiakirjoja käsiinsä everstiluutnantti Joakim Karhun salaisesta kätköstä. Karhu oli toiminut Yhdysvaltojen kaksoisagenttina Venäjän suuntaan, kunnes venäläiset olivat murhanneet hänet novitšok-hermomyrkyllä vajaat kaksi vuotta aiemmin. Salaiset asiakirjat oli liittolaiselle luovuttamisen sijaan säilytöy Tiedustelulaitoksen kassakaappiin. Mikael ei tiennyt, mitä bisneksiä Ilvesvuorella oli Pedon kanssa, mutta halusi luottaa niiden olevan Suomen edun mukaisia.

– Mikael, Ilvesvuori havahtui keskustelustaan. – Tässä on Roy Cooper. Roy, everstiluutnantti Mikael Koivu.

Roy veti mairean hymyn kasvoilleen ja ojensi kätensä. Mikael astui lähemmäs ja tarttui käteen irrottamatta katsettaan miehestä.

– Taidatkin tuntea vaimoni, hän sanoi.

Roy ratkesi nauramaan.

– Ainoa nainen, joka on onnistunut ampumaan minua. Miten voisin unohtaa?

Ilvesvuori viittasi heitä istumaan, ja aihe oli käsitelty. Ei Mikael toki mitään anteeksipyyntöä ollut odottanutkaan. Ehkä jonkinlaista selitystä kuitenkin, tai katumuksen ilmaisuja.

– Kiitos, että tulit näin nopeasti, Ilvesvuori sanoi Mikaelille ja ojensi hänelle salaiseksi leimatun paperin. Sen yläreunassa oli kasvokuva keski-ikäisestä miehestä: tuuhea musta parta ja mustat lyhyet hiukset, tummat silmät ja kapeat kasvot. Mikaelin mielestä mies näytti vähän Makwan Amirkhanilta, kurditaustaiselta suomalaiselta vapaaottelijalta. Kuvan alla oli henkilötietoja.



Ukrainan sodan heikentämä Venäjä haluaa pohjoisen herruuden. Suomen on vastattava kovaan vielä kovemmalla.

Ylikersantti Joni Koivu havaitsee Pohjois-Lapissa epäilyttäviä hiihtäjiä kesken Suomen armeijan erikoisjoukkojen talvi-selvitysmisharjoitusta. Pian tilanne kärjistyy, ja Joni huomaa olevansa jälleen keskellä Venäjän aloittamaa sotilaallista selk-kausta. Suomi ja Norja päättävät vastata aggressioon nopealla yhteisoperaatiolla.

Riina Koivu työskentelee Supossa arktisen alueen geopoliti-tisena asiantuntijana. Hän lähtee työmatkalle Huippuvuorille perehtyäkseen Venäjän tutkimuskeskukseen. Mutta miksi Venäjän kaivoksen ja tutkimuskeskuksen läheisyydessä vai-kuttaa pyörivän Wagner-palkkasotilaita? Mitä Venäjä valmis-telee?

Operaatio Napakettu on kolmas osa Helena Immosen menes-tyneessä sarjassa, jossa aiemmin ovat ilmestyneet Operaatio Punainen kettu ja Operaatio Aavikkokettu. Trillerit kertovat suurvaltojen valtakamppailuista, joihin Suomikin vedetään mukaan. Sotilasoperaatioiden keskelle joutuvat niin ammatti-sotilaita ja poliitikot kuin tavalliset reserviläisetkin.

Kannen kuva ja suunnittelu Jussi Jääskeläinen
Kannen taitto Noora Ohvo

**CRIME
TIME**



9 789523 825727

84.2 ISBN 978-952-382-572-7